

І де був той розум?..

КУПИТИ

Про книгу

У кожного з нас у душі йде війна між світлом і темрявою. Ніхто не живе без проблем і розчарувань. І навіть у багатій розкішній білявки є свої секрети. І у футбольного капітана, який вирізає в сорочках дірки навпроти серця, теж. У кожного з нас — своя історія, а в ній є розділи, які ми не хотіли б зачитати вголос.

«І де був той розум?..» — роман про кохання й ненависть, вірність і зраду, помсту і прощення — дивує та надихає, шокує й захоплює. І все це — водночас, саме так, як у житті.

Кахлі на підлозі здригаються під ногами. Повз мене проноситься табун балерин. Їхні стрункі ніжки тупотять, як артилерія перед наступом. Шатенка. Брюнетка. Руденька. Пряме волосся. Кучеряве. Усе зливається в барвисту веселку фасонів і тасьмочок. Я вишукую поглядом одну біляву голівку, яку б з радістю потовкла просто об цю стоптану підлогу.

Сьогодні можеш не приходити, королево скурва.

Я вклякла на порозі балетної студії моєї мами, вбрана в тісне блідо-рожеве трико. З мого плеча мляво звисає біла спортивна торбинка.

Від тугого вузла голова горить вогнем. Щоразу, як я роблю зі своїм волоссям щось непутяще — мої золоті кучері клаптями опадають на підлогу у ванній. Я кажу мамі, що це через мої сміливі експерименти з волоссям, але насправді це брехня. Якби їй було не пофіг на мене — тільки реально, а не для показухи, — вона б знала про це.

Я вкручую свої покоцані пальці в пуанти, намагаючись проковтнути клубок, який застряг у горлі від хвилювання. Вія не прийшла. Дякую тобі, Марксе.

Дівки пролітають, мов торпеди, лякаючи мене по спині. Відчуваю, як їхні смішки відлунюють у моєму порожньому шлунку. Моя торбинка плюхається на підлогу з глухим звуком. Мої однокласниці худіші, стрункіші і гнучкіші за мене, їхні спини рівненькі, наче знак оклику. А я? Я невеличка, мускулиста і схожа на знак запитання. Завжди невпевнена в собі й готова вибухнути будь-якої миті. Мій вираз обличчя не мужній і не імпазантний, а радше зрадливий і непередбачуваний. Я з тих людей, що не вміють приховувати емоцій. Ра-діючи, я широко усміхаюся, а радію я завжди, коли моя мама дивиться на мене.

«Бубонько, тобі варто піти в гімнастки або в команду підтримки. Там тобі буде значно краще, ніж у балеті».

Але мама вміє часом ляпнути щось таке, від чого моя самооцінка летить у прірву. Оці її слова закарбувалися рельєфною вм'ятиною, але я стримую гнів.

Мелоді Грін-Фалловіл — колишня балерина, яка першого ж тижня у Джуліард зламала собі ногу, їй тоді було 18. Тож від мене чекали видатних

успіхів у балеті, щойно я з'явилася на світ. А я — така моя доля — виявилася на рідкість непридатною до нього.

І тут варто трохи розповісти про Вію Скаллі. Їй теж 14 років, і в ній є все, чого я так відчайдушно прагну. Вона висока струнка блондинка. А найгірше те, що на тлі її таланту мої танцюльки — просто дика зневага до всіх пуантів на світі.

Три місяці тому Вія отримала лист — запрошення на прослуховування від Королівської Академії балету. Чотири тижні тому полетіла туди. Її батьки-мажори не змогли вирватися з роботи, тож моя мама зубами вхопилася за можливість полетіти з нею на тиждень до Лондона. І тепер весь клас не може дочекатись, коли стане відомо, чи вчитиметься Вія в Академії. У студії кажуть, що вона має всі шанси. Навіть танцюрист з України, Олексій Петров, шістнадцятирічний самородок, типу як Джастін Бібер у балеті, виклав сторіз про Вію після її прослуховування.

«Не можу дочекатися, коли ми творитимемо магію разом».

Я не здивуюсь, якщо виявиться, що Вія не здатна на жодну магію. Вона завжди була стервом.

— Бубонько, не стирчи у дверях. Ти заважаєш іншим, — наспівує моя мамця, стоячи до мене спиною. Я бачу її відображення у дзеркалі на всю стіну. Вона насуплено проглядає журнал відвідувань, позираючи на двері в надії побачити Вію.

Вибач, мамо, але тут лише твоя донька.

Вія завжди запізнюється, а моя мама, яка ненавидить запізнення, їй потурає.

Я нахиляюсь, щоб підняти свою торбинку, і переступаю поріг студії. Лискучий станок окреслює периметр аудиторії, а з величезних вікон відкривається захоплива панорама на уславлений центр містечка Годос-Сантос. Персикового кольору лавки прикрашають вулиці, обсаджені деревами, а кришталєво-блакитні башти виблискують тоненькою стрічкою на горизонті, де океан цілується з небом.

Я чую, як відчиняються рипучі двері, і заплющую очі.

Тільки не ти, будь ласка.

— Вія! А ми вже тебе зачекалися! — мамине торохтіння пробігає по моїй спині чергою з пневматичної рушниці, від чого я аж спотикаюсь. По всій аудиторії пирскають смішки. Я ледь встигаю схопитися за станок — за мить до того, як мала б гепнутись колінами на підлогу. Тримаючись однією рукою, я присоромлено сповзаю у незграбне пліє.

— Бубонько, будь чемною і посунься, щоб Вія могла пройти, — муркоче моя мама.

Мамуню, це дуже символічно, але я б хотіла, щоб Вія теж хоч би разочок посунулася заради мене.

Певна річ, її безцінна обдарованість не вдягнули сьогодні балетний костюм, попри те, що в неї є таке італійське трико, про яке інші дівчата можуть тільки мріяти. Вія — зі справді багатой родини, бо навіть заможні не надто поспішають викинути двісті баксів за звичайне трико. На відміну від моєї мами, яка, мабуть, уже змирилася з тим, що балерини з мене не вийде, тому єдине, що їй залишилось — це хоч одягати мене як балерину.

Сьогодні Вія прийшла в коротенькій жовтій сорочці з пташеням Твіті і легінсах з дірками. Очі червоні, на голові безлад. Їй взагалі все по цимбалах, чи що?

Вона криво посміхається і гордовито кидає мені:

— Бубонька...

— Цуценя, — кидаю їй у відповідь.

— Цуценя? — пирскає вона сміхом.

— Я б назвала тебе сучкою, але ж ми обоє знаємо, що вкусити ти не годна, бо в тебе зубів немає.

Я поправляю свої пуанти, вдаючи, що попустила її. Але яке там... Вона узурпувала час моєї мами, а діставати мене почала задовго до того, як я стала щось дзявкати у відповідь. Вія вчиться у школі в Сан-Дієго. І каже, ніби це тому, що її батьки вважають дітей у Тодос-Сантосі надто фальшивими і зіпсутими. А батьки хочуть, щоб вона зростала серед реальних людей.

А знаєте, що ще фальшивка? Корчити із себе когось іншого. Мушу визнати, що я — манірна принцеса. Можете подати на мене в суд.

(Спробуйте зробити це. Я найму дуже крутого адвоката — можу собі дозволити.)

— Почекай мене після заняття, Ві, — підливає масла у вогонь моя мама і розвертається до програвача.

Ві (Ві!) користується нагодою розтягнутись — і наступає мені на ногу.

— Упс! Здається, не лише ти тут незграба, Дарко.

— Я б сказала тобі впасти замертво, та боюсь, що моя мама змусить мене піти на твій похорон, а він не вартий мого часу.

— Я б сказала тобі поцілувати мене в дупу, але твоя мама вже давно мене туди цілує. Якби ж вона любила тебе хоча б вполовину того, як любить мене... Хоча це круто — принаймні в тебе є гроші на психолога. І на пластичну операцію.

Вія зневажливо плескає мене по спині, криво посміхаючись, а я ненавиджу, ненавиджу, ненавиджу її за те, що вона привабливіша.

І я не можу зосередитись аж до кінця заняття. Але я не дурепа. Хоч я і знаю, що моя мама любить мене більше, ніж Вію, також розумію, що це лише материнський інстинкт.

Здається, минає вічність, та врешті нас відпускають. Усі дівчата парами йдуть до ліфта. — Дарко, доню, будь ласка, принеси нам напоїв зі «Старбаксу». Мені треба забігти в кімнату для дівчат, а потім дещо обговорити з Ві, я швиденько.

Мама плескає мене по плечу і неквапливо виходить зі студії, лишаючи по собі шлейф від парфумів, немов якийсь чарівний пилок. Моя мама могла б віддати всі свої органи, аби врятувати нігтик котроїсь зі своїх учениць. Вона огортає всіх своїх балерин любов'ю, змушуючи мене страждати від ревнощів.

Я беру мамину сумку і швидко розвертаюся, щоб не зчепитися з Вією, як каже мій тато, в обміні «прикрощами».

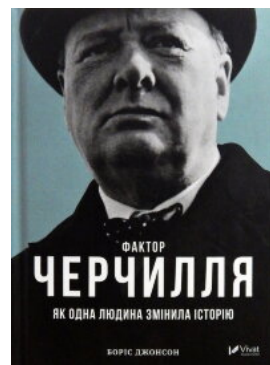
— Бачила б ти її обличчя, коли мене прослуховували... — Вія розтягується перед дзеркалом у мене за спиною. Вона неймовірно гнучка і спритна. Іноді мені здається, що вона могла б обплестись навкруг моєї шиї і задушити до смерті. — Це було феєрично. Вона сказала мені, що судячи з усього, мене не тільки візьмуть, але я ще й буду в них зірочкою. Я почувалась так, наче...

— Вона клацає пальцями, підбираючи потрібне слово. Я бачу її у дзеркалі, але не обертаюсь. На моїх очах зрадницьки блищать сльози. — ...Наче я повернула її до життя. Ти ж ніколи не станеш балериною, бо ти така, ну, дуже ти. Але ж є ще я. І тепер вона бачить, що хоч хтось із тих, кого вона любить, досяг мети.

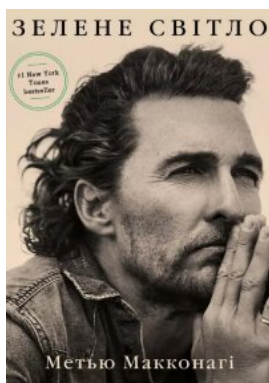
Рекомендована література

Розбитий лицар

Фактор Черчилля. Як одна людина змінила історію

Зелене світло

Рецепт ідеальної дружини

Спогади про нього

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ